

(M)enighed

VELKOMMEN!

Sådan lyder det ved kirkedøren. Men lever vi som menigheder op til den velkomst, når nye mennesker træder ind ad døren? Vi har spurgt mennesker med vidt forskellig baggrund.

[≡] Bente Jensen

[📷] Private

Randi Lorenzen er tidligere sygeplejerske, født i 1942. Hun er medlem af Folkekirken, men har ikke tidligere været kirkeligt aktiv. Randi fortæller, at hun hele livet har været søgende, hvilket bogreolen vidner om. For et år siden kom Randi til Baptistkirken i Vodskov som nær veninde til et trofast menighedsmedlem.

Jeg kendte ikke noget til baptistkirken på forhånd, og i en sådan situation møder man op med alle antenner ude. Det første, der slog mig, var, at der blev givet hånd og budt velkommen. Folk henvendte sig til mig, så jeg følte mig godt modtaget.

Der var en stemning af »kommen hinanden ved«, af intimitet – dels fordi kirke-lokalet ikke var særlig stort, dels gennem den snak der foregik på kryds og tværs.

Jeg lagde mærke til, at præsten var i civil og i øjenhøjde med menigheden, samt at hendes prædiken var mere dagsaktuel end forventet. Den kunne umiddelbart relateres til mit liv. Det har været dejligt at blive en del af det liv også.

Vi har en anderledes struktur end Folkekirken: *Ja, jeg ville ønske, at frikirkernes selvstændighed kom til at gælde for alle kristne. Det betyder helt sikkert noget for engagementet, at man selv har valgt det til.*

Der er mange arbejdsopgaver. Men når man ved, hvor dejligt det er at få lov til at sætte et fysisk fingeraftryk på en sag, så vil man foretrække det. Jeg betragter arbejdet som en mulighed for at gøre noget, der beriger én selv, mere end som et krav. I denne menighed bliver der ofte sagt tak!

Lissi og Rene Hansen er 52 år. Parret har været gift i 11 år og kommer nu i Nørresundby Baptistkirke.

Vi er døbt og viet i Pinsekirken på Bornholm og har siden befundet os i frikirkemiljø. Gud kaldte os til Aalborg – først til Frikirken i Aalborg Øst, derefter Apostolsk Kirke i Aalborg.

Vi bor i Nørresundby. Når jeg cyklede på indkøb, kom jeg ofte forbi Nørresundby Baptistkirke, fortæller Lissi. Noget fortalte mig, at vi skulle derind. Den følelse blev stærkere, og vi fulgtes til kirken.

Efter det første besøg bad vi meget over

» Jeg følte mig rigtig godt modtaget. «
Randi

beslutningen og fandt en stor ro i skiftet, der foregik i forståelse med Apostolsk Kirke. Vi følte, det var der, Gud ville have os.

Vi er aktive i »Åben kirke« om mandagen – et tilbud til byens befolkning om at dele liv med hinanden. Vi er nok mest et evangelistpar og føler, vi har kunnet komme med gode input til dette arbejde. Vi ser en stor missionsmark i Nørresundby, måske især i forhold til alle de unge, der bor her. Det kræver nok et stort PR arbejde, men måske bliver det et nyt initiativ i fremtiden?

Vi befinder os RIGTIG godt i menigheden, slutter Lissi.

» Vi følte, det var der, Gud ville have os. «

Lissi og René

» Vi tilhørte baptistkirken i Burma, så vores sagsbehandler hjalp os med kontakt til menigheden. «
Naw

I dag er ca. 20 % af BaptistKirkens medlemmer nydanskere. Det giver nye udfordringer, men også nye muligheder. Holbæk Baptistkirke er en af de menigheder, der rummer mange nydanskere.

Naw Seng Dum Daw kom sammen med sin kone til Fårevejle i 2008 som FN kvote-flygtning fra det nordlige Burma. Familien er siden blevet forøget med en datter, Naja. Parret tilhører kachin-folket, og Naw er i dag formand for det danske Kachin-fællesskab.

Naw fortæller: *Min kone og jeg måtte flygte på grund af krigshandlinger og kristenforfølgelse. Vi tilhørte baptistkirken i Burma, så da vi kom til Danmark, hjalp vores sagsbehandler os med kontakten til Finn Basnov fra Holbæk Baptistkirke.*

Menigheden bød os velkommen, og vi fik en dansk »mor og far«, Inge og Kurt Hermod, som åbnede deres hjem for os, og de har hjulpet os med at finde os til rette i det danske samfund. Det har haft rigtig stor betydning for os.

Den største forskel på menighedslivet i de to lande er nok, at kirkerne i Burma er

fyldt med børn og unge mennesker. Her er de fleste ældre.

I dag har vi begge arbejde. Vi slider med at lære dansk og har bestået den danske indfødsretsprøve, så vi håber på at få dansk statsborgerskab næste år.

Indhold (M)enighed

2 Velkommen!

– fællesskabet set udefra

5 At være menighed

– leder

6 Livskraft

– John Wenrich om menigheder

9 Samtale på tværs af uenighed

– om teologisk værksted

12 Prioritér det vigtigste

– om landskonference 1

13 Barnevelselse

– om ritualer

14 Hvad ville jeg være uden min menighed?

– ledelsen tager ordet

15 Navne

16 Dåben – dør eller tangent?

– serie om dåben

18 Menighed – at være i tjeneste

– vil vi tjene eller betale os fra det?

20 At være menighed

– i bibelsk forstand

23 At dele liv og tro

– dobbeltportræt

26 Forskellige kriterier for medlemskab af danske baptistmenigheder

– oversigt og analyse

Forsiden

[📷] Bjarne B. Nielsen

28 At opdage det retskafne og Åndsfulde liv

– serie om tro og spiritualitet

30 Alt er godkendt

– forandringsparat kirke

33 Der er brug for BWA

– glimt

34 Yego-tur til Rwanda

– en rejseberetning

36 Skab eller skib?

– klumme

Redaktion

Hanne Kiel, redaktør

tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com

Casper Jonstrup Hansen

tlf. 3159 0733, casperjonstrup@gmail.com

Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk

Lea Binta Kjeldgaard, tlf. 6016 1219, leabinta@gmail.com

Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lonemh@live.dk

Else Skov Villadsen, tlf. 7583 4006, else@villadsen.com

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær

tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:

Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.200

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 6: 27. november. Deadline 28. september

Baptistkirken i Danmark

Sekretariatet

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S

Tlf. 3259 0708

Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til *baptist.dk*: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

At være menighed

Trænger menighedskulturen til et kvalitetstjek?

[≡] Bente Jensen

[🗨️] Bjarne B. Nielsen

BaptistKirken består i dag af 53 menigheder, heraf 13 etniske/internationale. En broget flok af mennesker, der har det ene til fælles, at vi er kristne.

Der er små menigheder og store menigheder, og selvom vores fundament er ens, er menighedskulturen forskellig. Der er lovsang og salmer, der er fri bøn og stille bøn, der er karismatisk forkyndelse og mere traditionel forkyndelse, der er forskel i dåbssyn, etniske forskelle osv. osv.

Sendt til verden

På sommerstævnet mødtes vi under temaet »Sendt til verden«, og vi blev igennem mange foredrag og aftenmøder opfordret til at tage det kald på os.

»Brug GPS«, lød det fra Lone Møller-Hansen. »Go! Pray! Serve! Gå, bed undervejs, og du vil opleve, at du står midt i en tjeneste!«

»TRO staves Relation! – så hvordan

gør vi vores forskelle til dynamik frem for konflikt?«, fortsatte Jens Petter Jørgensen.

»Vi er ikke kun kirke om søndagen«, var hovedbudskabet i Peter Protheros undervisning: »Det er i hverdagen – uden for kirken – vi skal udleve vores kristendom.«

Berigende og opløftende budskaber, men også forpligtende ord til os alle.

En af mine gode venner sagde engang: »Af og til har jeg bare brug for at være en synder, der sidder på bageste kirkebænk og tager imod!« Det er en anden del af menighedsfællesskabet.

» Af og til har jeg bare brug for at være en synder ... «

Hvordan er kulturen i din menighed?

Har vi fokus på hinandens evner? Og opmuntrer vi til at udvikle dem? Har vi forståelse for, at vi bidrager med forskelligt? Har vi overbærenhed og hjælp til dem, der blot har brug for omsorg? Er vi lydhøre over for hinandens meninger? Eller er der for mange, der har »patent på sandheden«?

Spørgsmålene står i kø, og måske kan du svare positivt på dem alle.

Hvis ikke, vil jeg gerne opfordre til, at man giver sin menighedskultur et kvalitetstjek i en åben og konstruktiv dialog og under Helligåndens vejledning.

John Wenrich

Livskraft!

- vejen til sunde og missionale menigheder

At bygge levedygtige menigheder er ikke bare et spørgsmål om at købe et nyt smart koncept eller at sende menighedens ledelse på en konference. Det er et langt sejt træk, hvor hele menigheden skal inddrages for at forandre kulturen i menigheden og give den livskraften tilbage. Men forandring er mulig – for vi tror på en Gud, hvis speciale er genopstandelser!

[≡] Lasse Åbom
[□] Kurt Bøgsted

Sådan var budskabet fra John Wenrich, der – sammen med sin kone July – besøgte Sommerstævnet og underviste over tre eftermiddage om at give ny livskraft til etablerede menigheder.

Det begynder med jorden

Et af de vigtigste budskaber for John Wenrich at slå fast er, at alt arbejde med at bringe nyt liv i etablerede menigheder begynder med at arbejde med jorden. Han tager udgangspunkt i lignelsen om sædemanden, der kaster sit korn ud over al slags jord – pointen er, at det ikke er kornet, der er afgørende for vækst, men om det lander i den gode jord. Hvis kornet symboliserer evangeliet, så må jorden symbolisere den kultur, der er i den enkelte menighed, som bestemmer om kornets kraft kan omsættes til livskraft og frugt. »Alt for mange menigheder er på udkig

efter den nemme løsning. De vil have super korn, der garanterer en god vækst, men de er ikke interesserede i det hårde arbejde med at forberede jorden og gøre den klar til at modtage kornet. Evangelierne viser os, at kornet altid bærer evnen til at spire og bære frugt, men det er forholdene i jorden, der bestemmer om det lykkes«.

Sandheden sætter fri

Derfor begynder arbejdet med at revitalisere gamle menigheder med, at man laver en grundig undersøgelse af jordbundsforholdene: »Det vigtigste er, at vi lærer at tale sandt om den menighed, vi er en del af«, fortæller John Wenrich. »Jeg tror, at sandheden sætter os fri, selvom det kan være hårdt, og selvom vi er nødt til at indse nogle knap så flatterende ting om os selv. Min erfaring siger mig, at det tager 4-7 år at forandre kulturen i en menighed. Det kræver både visdom og vilje til at forsones og omvende sig. Men det er et nødvendigt arbejde, for en menigheds kultur kan

» Alt for mange menigheder er på udkig efter den nemme løsning. «

fortære enhver nok så smart strategiplan inden frokost!«

Sunde og missionale menigheder

John Wenrich identificerer fire forskellige typer af menigheder, baseret på de fire typer af jord i lignelsen om sædemanden:

Kirken i fare er som den hårde jord, der slet ikke er modtagelig for forandring.

Kirken i krise er som jorden fyldt med sten, hvor forandringen kun er kortvarig, fordi man ikke evner at tage fat på de virkelige problemer.

Den stabile kirke er som jorden, der er fyldt med tidsler, hvor enhver forandring bliver kvalt i forsøget på at opretholde status quo.

Den sunde missionale menighed, hvor forandringer skaber en frugtbar høst.

Målet er altså at skabe *sunde* og *missionale* menigheder: »Med *sunde* mener vi, at det er menigheder, der stræber efter at følge Kristus, og med *missionale* mener vi, at de stræber efter, at Guds vilje må ske i verden«, fortæller John Wenrich begejstret.

Proces frem for program

John Wenrich understreger, at det ikke er et bestemt program, der gør forskellen, men

» En menigheds kultur kan fortære enhver nok så smart strategiplan inden frokost! «

han inviterer menighederne ind i en proces, hvor de selv bliver i stand til at identificere problemerne og skridt for skridt finde de rigtige løsninger. »Vi arbejder altid med hele menigheden og inviterer alle medlemmerne med til workshops og undervisning, så samtalen bliver så bred som muligt. For løsningerne ligger ikke i det, jeg siger, men løsningerne findes i de samtaler, menigheden har om det, jeg siger«. I hans kirkesamfund har de et nationalt undervisningsteam, der følger menigheden over en treårig periode, holder workshops og inspirerer menigheden til den fortsatte samtale. De laver desuden en grundig analyse af

menighedens situation, styrker og svagheder. Det giver menigheden en indikation af, hvor de skal sætte ind, og hvor de har brug for at tænke nyt.

Fra død til liv

John Wenrich har selv haft erfaring med menighedsplantning fra sin tid som journalist i Saudi-Arabien. Her plantede han en hemmelig kristen menighed. Han kender til forfølgelse og det at mødes i frygt for at blive opdaget, og hans budskab til de veletablerede kirker i Vesten er klart:

»Der er ikke noget galt med en menighed, som lidt forfølgelse ikke kan kurere.

Faren for vores menigheder er, at vi bliver for stabile og selvtilfredse, så vi sidder fast og kun tænker på at beskytte vores privilegier og fastholde vores ressourcer. Allerede dér begynder døden for enhver kirke. Men vi tilbeder ikke en Gud for de døde, men tværtimod en Gud, der elsker at bringe nyt liv ind i det, vi troede, var dødt. Det er mit håb, og det er det håb, alle døende menigheder kan holde fast i!«

John Wenrich

- leder af afdelingen for menighedsudvikling i *Evangelical Covenant Church*
- PhD i missionsteologi fra *Fuller University*
- erfaring som menighedsplanter i både USA og Saudi-Arabien
- i mange år præst i en etableret menighed på den amerikanske vestkyst
- bor med sin kone July i Chicago og sammen har de tre voksne børn
- *Evangelical Covenant Church* er et amerikansk kirkesamfund, der blev grundlagt af svenske immigranter fra Missionsforbundet i Sverige. Kirkesamfundet har i dag 875 menigheder tilknyttet.

SENDT
TIL
VERDEN

» Vi skal synge håbets sange,
dvs. vi skal leve og udfolde det liv,
som engang skal blive til. «

Samtale på tværs af uenighed

Mennesket vil forstå verden. Derfor skaber vi systemer i et forsøg på at få overblik over vores eget liv. Dybest set er hensigten at få styr ikke bare på vores egen tilværelse, men på skaberværket, livet og eksistensen. Vi vil forstå verden. Vi vil forstå Gud. Er det, fordi vi ubevidst tror, at vi kan styre det, vi forstår?

[ ] Lea Binta Kjelgaard, Hanne Kiel
[ ] Kurt Bøgsted

I forsøget på at forstå verden og Gud støder vi os på en række erfaringer. De rejser spørgsmålene: Hvor kommer det onde fra? Hvorfor skal nogle mennesker lide? Bestemmer vi selv, eller har Gud på forhånd bestemt det hele? Bliver alle men-

nesker frelst? Går nogle fortabt? Hvordan fortæller jeg andre mennesker om Gud – på en måde så de kommer til tro?

Kontroversielle emner

Bibelen er skrevet af forskellige mennesker i forskellige tidsaldre, og den giver ikke entydige svar. Derfor har spørgsmål af den art gennem hele kirkens liv været stærkt

omdiskuteret. Det præger også samtalen mellem kristne i dag. Det oplevede vi på sommerstævnets »teologisk forum« – eller »A Daily Punch in the Face«, som programmet hed på Platform¹. Her fandt en række paneldebatter sted med efterfølgende samtale om de nævnte emner.

Kan kristne fra BaptistKirken og Missionsforbundet nå til enighed om sådanne

1) Sommerstævnets program for unge på 18-30 år, men åbent for alle.

→ væsentlige teologiske emner? Det var det underliggende spørgsmål. Indlæg fra paneldeltagerne og den efterfølgende samtale gjorde det klart, at mange teologiske diskussioner og uenigheder har rod i forskellige læsninger af Bibelen.

Bibelen – Guds ord og menneskers ord

Panelet præsenterede os for to opfattelser af Bibelen:

- 1) Gud findes, Gud eksisterer og Gud kommunikerer sig selv til mennesker. Skriftens autoritet er Guds autoritet formidlet gennem Skriften. Det betyder, at teologi og tradition bliver udfordret og må bøje sig. Korrekt fortolkning fordrer genre-bevidsthed. Forskellige genrer fordrer forskellige læsninger og giver forskellige tolkninger.
- 2) Åbenbaringen af Gud er en lang oversættelsesproces, hvor det guddommelige gør sig forståeligt for mennesker. Bibelen er ikke Guds ord. Det er Kristus. Bibelen er menneskers ord om Gud. Bibelens sigte er ikke information, men transformation: At vi bliver forandrede, forvandlede.

Begge opfattelser afspejler en bevidst-

hed om, at Bibelen ikke kan læses som en kørselsvejledning. Der var enighed om, at den må læses på egne betingelser med respekt for den sammenhæng, hver enkelt tekst er skrevet ind i. Forskellen i tilgang til Bibelen var tydelig, men altså ikke uovervindelig stor.

Ondskabens og lidelsens problem

Ondskabens og lidelsens problem åbnede for en samtale om Guds almagt, Guds ubestridte kærlighed og menneskers brudthed og frie vilje. Er Gud ansvarlig for det ondes eksistens, eller er ondskab og smerte en følge af sand kærlighed og fri vilje? Det findes der ikke noget entydigt svar på.

Evangelisation – hvordan og hvorfor?

Paneldeltagerne og alle i forsamlingen kendte til frustration over menighedernes stagnation til trods for mange års forskellige initiativer i evangelisation. En af konklusionerne lød: Vi skal ikke evangelisere, men menigheden skal inkarnere evangeliet – give det krop – i livet. Vi må arbejde os frem til en fyldig forståelse af evangelisation med fokus på Guds mål for frelseshistorien: At vi bliver inddraget i Guds

identitet. Vi skal synge håbets sange, dvs. vi skal leve og udfolde det liv, som engang skal blive til.

Frelse og fortabelse – hvordan skal vi forstå det?

Her fandtes den største afstand mellem standpunkterne.

- 1) Det levede liv betinger, hvad der sker efter døden. Mennesket bærer Guds aftryk, men synden betyder, at mennesket bliver mindre og mindre menneskeligt. Det fører til menneskets endelige afvisning af Gud og dermed fortabelse. Fortabelse er ikke tilintetgørelse, men snarere ophør af liv – trods fortsat eksistens. Mest interessant er ikke livet efter døden, men det som sker derefter: Nemlig Guds genoprettelse af verden.
- 2) Håbet er, at Gud gør sit yderste for at frelse verden. Jesus' frelsesværk handler langt mere om genoprettelse af skaberværket end om det enkelte menneskes frelse eller fortabelse.

Til trods for markant forskellige opfattelser var der enighed om, at det væsentlige er at holde fokus på genoprettelsen af skaberværket.

» Uenighederne står imidlertid ikke mellem de to kirker, men de går på tværs af de to kirker. «

Fælles om uenighed

Det teologiske værksted demonstrerede, at vi ikke har entydige svar. Kristne fra BaptistKirken og Missionsforbundet er ikke enige om væsentlige teologiske emner, men enigheden er større – og uenigheden mindre – end den ofte fremstår. Uenighederne står imidlertid ikke mellem de to kirker, men de går på tværs af de to kirker.

Hele den teologiske bredde er repræsenteret i begge kirker – med deraf følgende interne, teologiske forskelle.

Hvad betyder det så?

Måske er det væsentlige ikke at have ret eller at finde frem til endegyldige svar, men at mennesker taler med hinanden om troen. I flere hundrede år har kristne været

uenige om skriftsteder og tolkninger af Bibelen. Hvorfor skulle det ændres nu? Midt i vores meningsudvekslinger er det slående, hvor meget vi har fælles. Spørgsmålet er, om dét ikke er vigtigere end de teologiske forskelle.

» Mange teologiske diskussioner og uenigheder har rod i forskellige læsninger af Bibelen. «

Landskonference 1 besluttede:

Formand Bent Hylleberg, Svend Eli Jensen og Lotte Holm Boeriis blev genvalgt til ledelsen. Vi holder sommerstævner med Missionsforbundet på Lindenberg frem til 2019. Optagelsen af Koinonia markeres på Landskonference 2 den 14. november i Vejle. Hele referatet kan læses på baptistkirken.dk, under værktøjskassen, organisation.

Priorité det vigtigste

På Landskonference 1 på sommerstævnet i Lindenberg blev der sagt meget. Formanden berettede om det forgangne år. Vi modtog en ny menighed i vores kirkesamfund. Holdninger blev markeret. Alt var, som det plejer. Meget lidt af tiden gik med at se fremad og dele visioner om, hvor Gud kalder os hen.

[≡] Casper Jonstrup Hansen

[☐] Kurt Bøgsted

Et punkt på dagsordenen fik desværre alt for lidt tid. Mission i Danmark (MiD) kom med et forslag om at bruge penge på menighedsudvikling og kirkeplantning, så også budgettet reflekterer, at vi – trods alt – er en missional bevægelse. Det handler om udvikling af nye fællesskaber, om træning af 100 unge, og om at 10 eksisterende menigheder får hjælp til at udvikle nye metoder til at nå mennesker med evangeliet og gøre dem til disciple.

Hvad betyder det for os, når vi hører Jesus sige: »*Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle*

folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende«?

Attraktivt fællesskab

Hvad ville ske, hvis BaptistKirken ikke eksisterede? Medlemmerne ville nok savne et trosfællesskab. Men hvad vil det betyde for Danmark? Vi må ikke nøjes med at bevare gamle, traditionsrige kirker. Det skal vi også! Vi har en flot og rig historie.

Men for at følge i Føltveds og de andre

Rasmus Hylleberg fortæller om situationen i Burundi.

(Til højre) Samson Saw Latt fra Myanmar Baptist Convention bringer en hilsen til landskonferencen.

Kirkens ritualer markerer og bekræfter sammenhæng over tid, fællesskab i nuet, mening med livet og tillid til Guds evige kærlighed. Artikelserie: Dåb – vielse – begravelse – **barnevelsignelse** – nadver.

Barnevelsignelse

gamle baptistkæmpers radikale fodspor må vi spørge: Hvem er vi kaldet til? Vi skal turde tage samtalen om tro og liv. Den ven, der ikke tror, har ikke brug for at høre argumenter for Guds eksistens, men han skal se, hvordan opstandelsens liv udfolder sig helt konkret i dit liv. Vis ham vores indbyrdes kærlighed.

Først når det går op for os, at et så elskende fællesskab som vores rent faktisk er knaldhamrende attraktivt, begynder vi at invitere folk med ind i det. Og når vi gør det, vil folk opleve den samme livsforvandling, som du og jeg erfarede, dengang vi blev mødt af Guds kærlighed.

Det må aldrig være for vækstens skyld, at vi gør det. Vi ønsker vel, at så mange som muligt må erfare den samme frigørende, livgivende kærlighed, som vi har oplevet.

Jeg håber, at vi som kirkesamfund beslutter os for, at dette kald også skal afspejles i vores nationale budget, og at de delegerede fra menighederne vil stemme for at bruge penge på kirkeplantning og ledertræning i BaptistKirken. På den måde kan vi gå i kæmpernes fodspor.

1) Matthæusevangeliet kap. 28, vers 18-20

Ved en gudstjeneste bæres barnet frem foran menigheden. Ofte holdes der en lille tale for forældrene. Præsten leder menigheden i forbøn for barnet og familien og lyser velsignelsen.

[≡] Søren P. Grarup

[☐] Kurt Bøgsted

Barnevelsignelsen har sit forbillede i beretningen om Jesus, der velsigner de små børn¹. Det er en skik, som næsten kun findes i ikke-barnedøbende kirker.

Selve »ritualet« varierer. Nogle steder

bedes ganske enkelt en bøn for barnet. Andre steder gør man mere – fx bæres barnet rundt i kirken, så menigheden kan »hilse« på barnet, eller man giver en gave til barnet ...

Det vigtige i barnevelsignelsen er to ting: Menighedens forbøn for barnet, og at menigheden tager barnet til sig som en del af fællesskabet.

Det er således ikke en engangshandling – som fx dåben. Nogle steder holdes en årlig særlig gudstjeneste med forbøn for menighedens børn. Nogle migrantmenigheder har den skik ved hver gudstjeneste at kalde børnene frem, og menigheden beder for dem.

1) Markus-evangeliet kap. 10, vers 13 - 16

BaptistKirkens ledelse tager ordet. En efter en kommenterer de temaet for hvert nummer af bladet gennem året. Lotte Holm Boeriis skriver om denne måneds tema: **Menighed**

Hvad ville jeg være uden min menighed?

Min menighed er min anden familie. Det udsagn har du sikkert hørt sagt fra mange igennem årene. Og er den det? Hvordan opfatter du din menighed? Er det dér, du deler dine ord og tanker i gode og svære tider? Er det dér, du åbner dig og siger, hvad du tænker og føler?

[≡] Lotte Holm Boeriis

[📷] Flickr

Menigheden er for mig mange ting. Jeg vil sammenligne den med et computerspil. Et computerspil har flere forskellige niveauer (levels). Sådan er det også i menigheden.

Level 1

Det er her, jeg kommer og er med i fællesskabet til gudstjenester og til det, der følger med. Du kan kalde al snakken for overfladisk, men for mig er det vigtige samtaler, der gør, at jeg lærer min menighedsfamilie bedre at kende.

Level 2

Her er mange forskellige arbejdsfællesskaber og aktiviteter, som jeg deltager i. Det kan være spejderarbejde, kor og andre fællesskaber og aktiviteter.

Level 3

Her er min fællesskabsgruppe. Her deler vi liv, og vi kommer lidt tættere på hinanden i godt og ondt. Vi deler ord, snakker sammen og beder for hinanden.

Level 4

Her er min *huddle*. Hvad er det? Her kommer en kort beskrivelse: En *huddle* er en gruppe af 4-10 ledere eller kommende ledere, der mødes jævnligt for at arbejde med deres personlige lederskab. Formålet med *huddlen* er at udruste dig til at kunne etablere og lede nye fællesskaber, hvor ledere bliver opbygget omkring dig, og hvor mennesker øver sig i at leve som disciple af Jesus. En *huddle* er en støttegruppe for ledere, der leder ledere.

I min *huddle* kan vi komme rigtig tæt på hinanden. Vi deler mange ting, som vi måske ikke ville dele med så mange andre end nærmeste familie. Her snakker vi sammen, udfordres og beder for hinanden.

Du kan sikkert finde mange forskellige niveauer i dit menighedsliv. Der er ingen facitliste. Men i menigheden finder jeg omsorg og støtte, nærvær og kærlighed. Det har jeg brug for, for at min hverdag fungerer.

Jeg vil dele en oplevelse

I maj måned blev min mor ramt af et par blodpropper, som lammede hendes venstre side og svækkede hendes højre side kraftigt. Fra det øjeblik blev hendes og mit liv ændret.

Jeg er enebarn. Jeg har kun min egen familie at dele dette med, men jeg har også min menighed. Og den – mærkede min mor og jeg med det samme – var til stede i vores situation.

» Du kan sikkert finde mange forskellige niveauer i dit menighedsliv. Der er ingen facitliste. «

Uden menigheden, der gav støtte og omsorg, nærvær og kærlighed, havde der manglet noget. Vi oplevede et stærkt nærvær, en kraftig forbøn og en masse besøg med opmuntrende ord, som vi absolut ikke ville være foruden.

Ud over min menighedsfamilie, har jeg en stor familie ud over det ganske land. Der er mange baptister i familien og mange andre kristne i familien – ikke kun i Danmark, men over hele verden.

Tænk at være en del af dette fællesskab! Et fællesskab, fyldt med omsorg og støtte, nærvær og kærlighed. Jeg håber, at du også må opleve dette!

Døbt

Roskilde

31.05.2015: *Lillian Herløv*, f. 26.09.1957

Svendborg

21.06.2015: *Jennifer Jenarajah* f. 07.07.2001

Østthimmerland

14.06.2015: *Lea Egebak Bidstrup Nielsen*, f. 02.03.2000

Optaget

Kirken i Kulturcenter Vendsyssel

11.05.2015: *Thea Ibsen Barua*, f. 07.12.2006, døbt 01.01.2015 ved Kainde i Papua Guinea

Ringsted

15.03.2015: *Ida Dwinger*, f. 06.03.1957

15.03.2015: *Hanna Dwinger*, f. 21.09.1999

29.03.2015: *Jan Jensen*, f. 03.02.1961

Svendborg

07.06.2015: *Alahoviyam Sivasubramaniam* f. 29.04.1978

07.06.2015: *Yogarathnam Krishnapillai*

f. 05.04.1930

07.06.2015: *Nageswary Shunmugarajah*

f. 13.11.1962

07.06.2015: *Gnanampikai Nadarajah* f. 25.04.1951

07.06.2015: *Nadarajah Kanapathy* f. 26.08.1947

07.06.2015: *Sivakugan Rasathurai* f. 17.01.1969

07.06.2015: *Nirmaladevy Sivakugan*, 26.07.1975

07.06.2015: *Samuel Balasubramaniam*

f. 17.11.1992

07.06.2015: *Jenarajah Nagarajah* f. 17.01.1966

07.06.2015: *Kalaivani Jenarajah* f. 18.04.1972

Døde

Bethelkirken, Aalborg

Erna Vidmar, født 01.03.1921, døbt 10.12.1944 i Bethelkirken, Aalborg, døde 17.06.2015

Frederikshavn

Ingemann Holger Fredborg, født 04.06.1928, døbt 24.05.1942 i Frederikshavn, døde 17.05.2015

Edith Kvist, født 20.09.1922, døbt 27.01.1944 i Zionskirken, Brovst (Missionsforbundet), døde 14.07.2015

Laurits Brun Larsen, født 02.07.1926, døbt 03.03.1946 i Frederikshavn, døde 01.08.2015

Kirken i Kulturcenter Vendsyssel

Henry Nielsen, født 16.03.1931, døbt 14.10.1945 i Østervrå, døde 07.07.2015

Midtsjælland

Peter Villiam Sofussen, født 10.07.1918, døbt 06.08.1933 i Midtsjælland, døde 13.07.2015

Thisted

Metha Kirstine Jørgensen, født 29.04.1926, døbt 10.10.1943 i Brovst, døde 15.06.2015

Viborg

Niels Jørgen Møller, født 09.09.1942, døbt 17.05.1964 i Sindal, døde 22.07.2015

Dåb og baptister hører sammen. Redaktionen har bedt Bent Hylleberg skrive om den kristne dåb set i relation til bladets temaer gennem 2015.

Dåben – dør eller tangent?

Dåb og kirke har altid hørt sammen. Sådan er det for langt de fleste kristne. Når vi bliver døbt, tilhører vi Guds folk, der er sat i verden for at tjene Guds rige – dét herredømme, som den opstandne Kristus er i færd med at bringe til sejr med kærlighedens handlinger. Det er meningen med at blive døbt.

[≡] Bent Hylleberg

[✎] Collage: Ole Steen

Men mening har det med at gå tabt. Sådan er det undertiden også gået med dåben. Den har tilsyneladende ikke ført til det, den skulle: Til liv sammen med Guds folk; til lem på Kristus' legeme; til delagtighed i Helligåndens fællesskab. Dåben kan socialt set fungere på én af to måder. Hvis vi skal bruge et billede herom, kan vi tænke på en cirkel.

Det er hensigten med dåben, at den, der bliver døbt, skal føres ind mod cirkelns midte, der symboliserer kirkens centrum. Dåben fungerer som en dør, hvor den døbte går gennem cirkelns omkreds ind til fællesskabet med Jesus Kristus og hans menig-

hed. Det er meningen med al dåb: Indgang til det kristne fællesskab og udgang herfra til tjeneste.

Tangent til kirken

Dåb kan til andre tider sammenlignes med en pil, der rører cirklen som en tangent. Den døbte føres ikke ind i fællesskabet. Den døbte og kirken får kun kontakt med hinanden i ét punkt – i dåbshandlingen, hvor den døbte altså strejfer kirkens liv. Dåben fungerer ikke som indgang til fællesskab og udgang til tjeneste.

Måske burde vi skelne mellem døbthed og *dåb* – mellem dåb som *tangent* og dåb som *dør*?

Nu ville det være let, hvis den næste tanke forbinder dåb som *tangent* med dåben, når den udføres som barnedåb. Og hvis dåb som *dør*, der fører til fællesskab, forbindes med dåb af frivillige, der døbes

»» Dåben kan socialt set fungere på én af to måder. ««

på baggrund af bekendelse. Men så enkelt er det ikke.

Dør til fællesskabet

Bekendelsesdåb kan også begynde og ende som tangent til kirken. Og spædbarnsdåb kan føre til liv sammen med Guds folk, knytte barnet til som lem på Kristus' kirke og føre til delagtighed i Helligåndens fællesskab – altså fungere som kristen *dåb*, hvor den døbte bliver medarbejder i Guds rige og tjener for Den Opstandne i diakoni og mission.

Det er i erkendelse heraf, at baptister har suppleret deres klassiske dåbsform med det medlemsbegreb, der kaldes »overført medlemskab«. Hvis en barnedøbt, der bekender sig som kristen, ønsker at flytte sit virke til en baptistmenighed, kan det ske uden fornyet dåb. Der er netop tale om at flytte fra den ene familie til den anden i det ene Guds folk.

»Jeg er døren«!

Ifølge Johannes siger Jesus: »Jeg er døren. Den, der går ind gennem mig, skal blive frelst; han skal gå ind og gå ud og finde græsgange«¹. Hos Johannes har vi kun indirekte udsagn om dåben. Men dette er et fan-

1) Johannes-evangeliet kap. 10, vers 9.

» Måske burde vi skelne mellem døbthed og dåb ... «

tastisk dåbsord! Her udtrykker Jesus, hvad dåb er til for: Forening med ham – og følgeskab med ham i kirken og i verden. På baggrund af relationen til Jesus som et troens forhold har baptister suppleret den klassiske form for dåb med endnu et medlemsbegreb: »åbent medlemskab«. Her handler det om at bygge kirke på baggrund af tro – alt om forskellige dåbsformer ufortalt.

Dåb til menighed?

Vi leger gerne med ord. Og undertiden opstår der nye begreber, fordi sætternissen har været på spil. Jeg husker en sammenhæng, hvor der skulle stå »menighed«, men nissen skrev »menighed«! De to ord dækker absolut ikke hinanden! At være »menighed« handler ikke om meninger og enshed. Menighed betyder *enhed* med variation – at vi hver især af Ånden har fået forskellige gaver til fælles gavn².

Vi er sat sammen i Guds menighed for at leve efter det gamle ord: *Enhed* i det centrale, *frihed* i det perifere – og *kærlighed* i alt. Hvor det sker, bliver menigheden allerede nu et vindue, hvorigennem Guds rige kan anes. Og det er meningen. Også med at døbe!

2) 1. Korintherbrev kap. 12, vers 7.

Menighed – at være i tjeneste

Vil vi tjene eller betale os fra det?

En kristen menighed er et fællesskab af mennesker, der bekender sig som efterfølgere af Jesus. Menigheden er ikke en kirkebygning, men har som regel en bygning, hvor vi kan samles for at takke for frelsen ved Jesus Kristus, der giver os mål og mening med livet, og hvor vi tilbeder Gud som den, der står bag alt. Her stiller vi os under Ordets tiltale til trøst, formaning og vejledning i efterfølgelse af Jesus.

[≡] Ole Jørgensen

[📷] Flickr

Menigheden består af mennesker! Vi lever vores liv med udgangspunkt i vores hjem. Det er her i din og min hverdag, efterfølgelsen først og fremmest udfolder sig. Ud over den nære familie har vi naboer, arbejds- eller skolekammerater og vores

fritid. I de relationer er vi kendte, og vi kender dem. Det er her, det anderledes liv i den samme hverdag skal udleveres, fordi efterfølgere af Jesus ofte har andre værdier end det omgivende samfund.

Verden er Guds anliggende

Menigheden er ikke et mål i sig selv, men et middel for at Gud må nå sit mål: »Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn«. ¹ Guds kærlighed er rettet mod verden, som er Guds anliggende. Derfor er det også menighedens anliggende, både som enkeltpersoner og som fællesskab. Jesus peger på den *indbyrdes kærlighed, for at verden må tro.* ²

En menighed i splid med sig selv

Det er en anfægtelse, at kirkevækst i vores del af verden betyder, at der bliver flere og flere menigheder samtidig med, at antallet af kristne er hastigt faldende. Det kristne vidnesbyrd fremstår selvoptaget og lukket om sig selv. Menighedsfællesskab synes i stigende grad at blive til meningsfælles-

1) Johannes-evangeliet kap. 3, vers 16

2) Johannes-evangeliet kap. 17, vers 21

» Det anderledes liv i den samme hverdag skal udleveres i relationerne. «

skab, altså mere et spejlbillede af det omgivende samfund, end et modbillede, dvs. et anderledes liv i den samme hverdag.

Fra organisation til relation

Vi kommer ud af et århundrede, hvor organisationer har haft stor betydning. Sådan er det ikke mere. Overalt er det en udfordring at finde personer, der vil påtage sig et ansvar ud over »en projektperiode«. Det gælder også i menigheden; selv personer til et menighedsråd er det ofte vanskeligt at finde.

Det er efterhånden et par årtier siden, vi talte om en bevægelse fra organisation til relation, men vi har ikke rigtig været i stand til at omstille os. Det er, som om vi er låst fast i en organisatorisk forståelse af menigheden. Ser vi i praksis menigheden som en adresse og ikke som et fællesskab af mennesker, der er spredt rundt omkring for at være menighed dér, hvor vi lever og færdes?

» *Relationer er betydeligt mere tidskrævende end organisationer.* «

Relationer er betydeligt mere tidskrævende end organisationer. I relationer kan vi ikke planlægge vores kristne engagement til bestemte dage, på bestemte tider rettet mod bestemte grupper. Relationer forpligter her og nu, når behovet opstår – relationer kræver, at vi står til rådighed på en langt mere forpligtende måde, end en organisation gør.

Menigheden er dig og mig

Vi må se i øjnene, at vi ikke kan ansætte, organisere, strukturere eller planlægge os ud af et personligt og dagligt engagement i at være menighed.

Vores tid er splittet og forjaget, og det er vi ofte også selv. Mange klarer ikke ræset. Der er ikke brug for flere anledninger, men for at vi tager alvorligt, at både vi selv og andre først og fremmest har behov for relationer med tid og plads til samvær og samtale, når vi skal finde vej i en verden under konstant forandring.

Forbrugersisme truer det gode liv i den verden, Gud elsker. Langt hen ad vejen er vi alle fanget ind af en livsstil, der accep-

terer, at stilen er vigtigere end livet, skønt den tager kvælertag på det. På det område ligner vi alt for ofte vores omgivelser til forveksling.

Med vores pietistiske baggrund, hvor omvendelse er et kendt og accepteret begreb, kaldes vi til at omvende os fra livsforbrugere til livsformidlere – et kald, vi ikke kan ansætte os fra eller på anden måde slippe udenom.

At være menighed – i bibelsk forstand

I Johannes-evangeliet er der to beretninger, som fortæller, hvordan den opstandne Jesus møder sine disciple bag lukkede døre. Det sker om aftenen på samme dag som opstandelsen. Pludselig står den opstandne Jesus i rummet og siger: »Fred være med jer«. Han viser dem sine hænder og sin side. Disciple-lene bliver glade. Jesus gentager så ordene: »Fred være med jer« med tilfø-jelsen: »Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer«. Herefter blæser han ånde i dem med ordene: »Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt'. Ugen efter gentager situationen sig. Nu er det Thomas, der er i cen-trum som den, der skal have bevis på, at Jesus er den, han siger, han er. Jesus slutter samtalen med ordene: »Salige er de, som ikke har set og dog tror«.¹

[≡] Peter Lodberg

[📷] Flickr

Jesu opstandelse bliver ikke bevist i disse og andre beretninger, men den bliver bevidnet som en realitet, der kommer til at bestemme livet for de første vidner. Hele Ny Testamente er en trosfortælling, hvor der er taget parti for, at opstandelsesvid-nernes ord er sande. Ny Testamente er altså ikke en neutral historiebog, hvor man

1) Se Johannes-evangeliet kap. 20, vers 19-29

overvejer, om det nu er sandt eller falsk, at Jesus er til stede som den opstandne.

Vidner om den levende Jesus

Ifølge Johannes-evangeliet er det i menighedens gudstjeneste, at den opstandne er til stede som korsfæstet. Centrale dele af gudstjenesten er genkendelige: Hilsenen »Fred være med jer«, tilsagnet om syndsforladelse, indgydelse af Helligånden og sendelsen ud i verden. Det understreger, at det nu er menigheden, der skal være trosvidner i verden. Menigheden skal vidne om, at Jesus som korsfæstet og opstanden viser os, hvem Gud er.

Menigheden samles ikke til mindefest over et menneske ved navn Jesus, der kom fra Nazareth og blev korsfæstet i Jerusalem. Hele vægten i den bibelske opfattelse af Jesus er, at han lever videre iblandt de mennesker, som tror, at han er den, han er. Gudstjenesten er derfor en fest for den opstandne og vores fælleskab med ham midt i vores verden, der nu er blevet helt

» Jesus som korsfæstet og opstanden viser os, hvem Gud er. «

anderledes, fordi der er mennesker, som er vidner til, at livet i opstandelsen er stærkere end døden i verden.

Bibelske billeder

Når Johannes, de øvrige evangelister og Paulus taler om menighed og kirke, taler de aldrig om en institution. De taler altid om menighed og kirke i form af dynamiske billeder. I Ny Testamente anvendes mere end 90 billeder om kirke og menighed², fordi Ny Testamente er optaget af, *hvem* menigheden er. Billederne understreger samhörigheden mellem Jesus og menigheden. Der er tale om et gensidigt afhængighedsforhold.

Billederne peger også på et gensidigt afhængighedsforhold inden for menigheden. Hvert lem på legemet behøver hinanden, hvis legemet skal være et legeme. Endelig peger billederne på, at menigheden har en opgave i verden. Den skal være jordens salt eller verdens lys. Paulus kalder menighedens opgave for *forligelsens*

*tjeneste*³ for at betone betydningen af den forsoning mellem Gud og mennesker, der er sket med Jesus' lidelse, død og opstandelse.

Mangfoldigheden af billeder antyder, at billeddannelsen er uafsluttet. I historiens løb har nogle billeder vist sig at være mere brugbare og slidstærke end andre. →

Peter Lodberg:

- Lektor i Missionsteologi og Økumenisk Teologi, Århus Universitet
- Generalsekretær i Folkekirken Nødhjælp 2002-04
- Generalsekretær i Det økumeniske Fællesråd 1985-89
- Født 1958. Dr. Theol. 2010

2) Ifølge Hans-Ruedi Weber, tidligere leder af Kirkernes Verdensråds bibelstudiearbejde. Se skriftsteder på næste side.

3) Se 2. Korintherbrev kap. 5, vers 11-21

» At være et forsonet fællesskab er en stadig udfordring for menigheden. «

→ De forskellige kristne konfessioner og teologiske traditioner har hver især deres egne favoritter.

Forsonet fællesskab

Fælles for alle kirker er, at menighedens eksistens har sit udgangspunkt i Jesus' opstandelse og ikke i menneskelig beslutning. Selvfølgelig skal der være mennesker, som lægger krop til menigheden, men de forstår fællesskabet som udtryk for, at de er kaldet af Gud til at være menighed.

I teologien samles den tanke op i forståelsen af menigheden som én. Heri ligger, at menigheden som mennesker, der bevidner opstandelsens forsoningskraft i verden, skal leve som et forsonet fællesskab i verden. Den skal kunne håndtere spændingen mellem enhed og mangfoldighed uden at falde fra hinanden eller falde for fristelsen til at tvinge mennesker ind under enshedens tyranni.

At vidne om Forsoneren i verden ved at være et forsonet fællesskab er en stadig udfordring for menigheden, som den aldrig bliver færdig med. Det kan være at tage kampen op mod ensomhed og udsathed i

samfundet. Det kan være at arbejde for en økonomisk verdensorden, hvor alle har nok, eller at hjælpe asylsøgere og flygtninge til at blive en ligeværdig del af lokalsamfundet.

Det kan også være at samle alle kristne uanset konfessionelt tilhørsforhold og teologisk retning til fælles gudstjeneste. Også på den måde kan menighederne være trosvidner, der har en trosfortælling, der lever videre i ord og handling indtil verdens ende.

Billeder om kirke og menighed fra Ny Testamente:

Jordens salt: Matthæus kap. 5, vers 13

Verdens lys: Matthæus kap. 5, vers 14

Kristus' får: Johannes kap. 10, vers 14

Grene på vintræet: Johannes kap. 10, vers 14

Guds mark: 1. Korintherbrev kap. 3, vers 9

Kristus' legeme: 1. Korintherbrev kap. 12, vers 27

Kristus' soldater: 2. Timotheusbrev kap. 2, vers 4

Levende stene: 1. Petersbrev kap. 2, vers 9

*Kalkmaleri fra Sværdborg Kirke.
»Jesu bøn i Getsemane have«.*

At dele liv og tro

Det kan virke overvældende at komme ind i en menigheds fællesskab, når man ikke selv er opvokset i en kristen sammenhæng. Alligevel kommer der hvert år mennesker til vores fællesskab, som ikke før har haft kontakt med kirken. **Her skal vi møde Camilla og Pia, som begge er trådt ind i det kristne fællesskab udefra.**

Camilla Marie Nørbach:

26 år gammel
Butikselev hos PhotoCare

For ca. fem år siden oplevede jeg, at Gud helbredte mig. Jeg kendte ingen kristne og havde aldrig sat fod i en frikirke, men jeg måtte opleve mere af den Gud, der havde helbredt mig.

Helbredelse førte til fællesskab

Jeg vidste, at der lå en lille baptistkirke tæt på, hvor jeg boede. Selvom jeg ikke kendte et øje i kirken, oplevede jeg en kæmpe stor

imødekommenhed, da jeg dukkede op. Folk kom hen og hilste og spurgte ind til mig – det var et fællesskab, jeg følte mig meget velkommen i og gerne ville være en del af.

Jeg kom fra et miljø, hvor der ofte ikke var rigtigt og forkert, ingen tydelige grænser og en masse sprut og stoffer, så derfor var det en udfordring at falde ind i omgangsmåden i kirken. Det var ikke, fordi folk stillede krav til mig, men det var en helt anden måde at være sammen på. Jeg ville bare gerne falde ind i mængden uden at være hende den »nye«, der var kommet til tro. →

Pia Nielsen:

24 år gammel
Kandidatstuderende ved Aalborg
Universitet i København

Da jeg blev konfirmeret, valgte jeg bevidst at tro på Gud og Biblen, men først for 3 år siden blev jeg en del af et kristent fællesskab. Det ændrede det hele.

Menighedens fællesskab

Selvom jeg så mig selv som kristen efter min konfirmation, havde jeg ikke rigtig en idé om, hvad et kristent fællesskab var.

På et tidspunkt var jeg på besøg i en frikirke, og der så jeg glæden i de folk, der kom der. Jeg følte mig ikke hjemme i den specifikke kirke, men jeg kunne se deres fællesskab, og det ville jeg også have del i. Det kan dog virke meget overvældende, når man som udenforstående står og kigger ind, men jeg fandt et fællesskab i Bethelkirken, hvor jeg følte mig hjemme og tryk.

Ensom kristendom

Efter at være blevet en del af et fællesskab kan jeg kigge tilbage og se, hvor →

→ Fællesskabets udfordringer

Fællesskabet i kirken var en utrolig stor hjælp, da jeg skulle finde fodfæste i min tro. Jeg skiftede hele min omgangskreds ud, og jeg savnede ikke længere byturene hver lørdag og søndag, men glædede mig i stedet til at komme i kirken og være sammen med de andre unge.

Selvom jeg forsøgte at blende ind og lade, som om jeg altid havde været der, så opdagede jeg, at der er et særligt sprog inden for kirkens verden, som jeg ikke kendte til. Hvordan slår man op i en Bibel? Hvad er Johannes 3,16? Er der afgangsritual

inden for kirken? Hvad er lovsang? Og nye forkortelser: PVE, BBU, Alterna? Jeg sad pludselig med en masse spørgsmål, men heldigvis var der mange, der gerne ville hjælpe mig med at finde svar.

Fællesskabet har helt sikkert været med til, at jeg holdt fast i troen og blev ved med at komme i kirken, men det har ikke altid været lige let. Nogle gange kan vi som kristne komme til at gå lidt for meget op i, om naboen nu også opfører sig, som han/hun skal, og jeg tror, vi skal øve os i at formane hinanden på en god måde.

Velsignelsen i at komme udefra

I begyndelsen syntes jeg, det var svært ikke at være vokset op i det kirkelige fællesskab, men i dag er jeg blevet bedre til at se det gode i det. Fordi jeg ikke er opvokset i kirken og med det interne sprog, der er, kan jeg nogle gange se tingene udefra, og jeg oplever, at jeg kan give rigtig meget tilbage til fællesskabet på den front.

→ svært det var at være kristen alene. Du får ingen undervisning eller inputs fra andre – alt, der handler om tro, skal du selv opsøge. Jo mere jeg er blevet en del af et kristent fællesskab, jo mere kan jeg se, hvad der tidligere har manglet i min tro. Der var ingen til at fortælle mig, hvordan jeg skulle bede, eller hvad det vil sige at opleve Guds nærvær.

At kunne mødes med andre, der har samme livssyn som jeg, har udviklet min tro utrolig meget. Før jeg blev en del af fællesskabet, bad eller læste jeg stort set ikke i Biblen, for der var ingen, jeg kunne

dele mine tanker og oplevelser med efterfølgende. Jeg følte, at min tro var noget, jeg skulle gemme væk. For mig var det en helt ny oplevelse at komme ind i et kristent fællesskab og finde ud af, at det er berigende at dele liv og tro med andre og få lov at tale tingene igennem.

Internt sprog

Selvom jeg fandt et fællesskab, jeg følte mig hjemme i, var det svært at føle sig helt som en del af det pga. det interne sprog, der er i kirken. Første gang, jeg blev bedt om at dele min troshistorie, gik jeg i panik

– jeg anede ikke, hvad det indebar. Det er jo ikke et svært ord, men jeg havde aldrig hørt det før.

Og det er også svært ikke at føle sig som den nye, når man altid bliver spurgt om, hvem ens forældre er! Det er, som om man skal retfærdiggøre, at man ikke er opvokset i kirken. Til gengæld giver fællesskabet mig noget, jeg ikke kan finde andre steder. Fordi store dele af mit netværk ikke er kristent, er det vigtigt at have et sted, jeg kan gå hen, hvor jeg ikke skal undskyldte for min tro – hvor der er plads til at dele min tro uden at blive set skævt til.

» Fællesskabet giver mig noget, jeg ikke kan finde andre steder. «

» Jeg holdt fast i troen og blev ved med at komme i kirken, men det har ikke altid været lige let. «

» Jeg kan kigge tilbage og se, hvor svært det var at være kristen alene. «

Forskellige kriterier for medlemskab af danske baptistmenigheder

Baptistkirken i Danmark består af 53 selvstændige menigheder¹. Hver menighed har egne vedtægter og fastsætter rammerne for, hvordan menigheden bedst opfylder sin missionsopgave. Derfor kan der være forskelle på flere områder – også i opfattelsen af, hvordan man bliver medlem af menigheden.

[≡] Else Skov Villadsen

[✎] Collage: Ole Steen

En fælles og grundlæggende betingelse for at blive medlem af en baptistmenighed er troen på Jesus Kristus som herre og frelser. Dåben har for alle baptister sit udgangspunkt i Bibelens beskrivelser heraf.²

Ordet *baptist* betyder døber. De første baptistmenigheder bestod af mennesker, der var blevet døbt efter personlig bekendelse af deres kristne tro. Dåben var en forudsætning for at blive medlem af menigheden, og sådan var det indtil for ca.

30 år siden. Siden da har flere menigheder ændret praksis med hensyn til medlemsoptagelse, dvs. modtagelse af nye medlemmer.

På baggrund af forespørgsel i de enkelte menigheder er disse nedenfor opdelt i tre grupper, ordnet efter de optagelseskriterier, der gælder i dag.

1. Baptistisk dåb

Ved baptistisk dåb menes dåb ved neddykkelse. Det kaldes også troendes dåb eller bekendelsesdåb. Dåben er et svar fra det enkelte menneske på Guds kærlighed. I dåben bekender man sin tro på Jesus som frelser og herre, og man bliver først døbt, når man selv vælger det. I 2015 er der 13 menigheder (heraf 10 »migrantmenigheder«), hvor det er en absolut forudsætning for medlemskab at være døbt med troendes dåb – enten i en baptistmenighed eller i en anden kristen kirke. Denne praksis kan også benævnes »klassisk medlemskab«.

2. Anden kristen dåb

I alt 22 menigheder har valgt også at modtage medlemmer, som er barnedøbte i et andet kirkesamfund, og som personligt be-

kender deres tro på Kristus. I nogle tilfælde har sådanne medlemmer senere ønsket at blive døbt på baptistisk vis. Denne praksis kaldes »overført medlemskab«.

3. Personlig bekendelse

I 18 af menighederne er alene den personlige bekendelse af tro på Jesus Kristus den nødvendige forudsætning for at blive medlem. Her ses bort fra, om vedkommende tidligere er blevet døbt eller ej. Troendes dåb kan ske senere, når eller hvis medlemmet ønsker det. Her bruges betegnelsen »åbent medlemskab«.

Hvor ofte anvendes de to sidstnævnte kriterier?

Menighederne oplyser, at der kun er få tilfælde, hvor andre optagelsesformer end dåb har været i anvendelse. Det er fortsat således, at næsten alle baptister er døbt med bekendelsesdåben. BaptistKirken er altså et fællesskab af menigheder, som

» Overført og åbent medlemskab anvendes kun i få tilfælde. «

1) Optalt 20. juli 2015

2) Se fx Matthæus-evangeliet kap. 3, vers 13-17; Markus-evangeliet kap. 16, vers 16; Apostlenes Gerninger kap. 2, vers 37-41

Dette er femte artikel i en serie om *tro og spiritualitet*. Denne gang sættes fokus på den anden og tredje af seks traditioner for kristen spiritualitet i forskellige åndelige strømninger – inspireret af Richard Foster¹. De seks traditioner er:

Den kontemplative tradition – det bønns-fyldte liv

Hellighedstraditionen – det retskafne liv

Den karismatiske tradition – det Ånds-fyldte liv

Den socialretfærdige tradition – det medfølende liv

Den evangelikale tradition – det Ord-centrerede liv

Inkarnationstraditionen – det sakramentale liv

At opdage det retskafne og Åndsfyldte liv

De forskellige strømme af levende vand – åndelige traditioner – overlapper hinanden og flyder i perioder sammen i troslivet. Ideelt set komplementerer de hinanden i det personlige kristenliv, men ofte vil nogle få være toneangivende, mens de øvrige træder i baggrunden. Derfor er det en god øvelse at arbejde med sin spiritualitet og reflektere over, hvad der virker ægte i måden, man praktiserer troens og åndens liv på. Hvornår blomstrer jeg i mit åndelige liv – og hvad kan jeg lære af andre udtryksformer?

[≡] Torben Andersen

[†] Collage: Ole Steen

I forrige artikel så vi på den kontemplative tradition – at opdage det Åndsfyldte liv med vægt på bøn, regelmæssig stilhed og samvær med Gud. Det er et godt udgangspunkt for at opdage det retskafne liv – inspireret af hellighedstraditionen.

Det retskafne liv

Her lægges vægt på en forvandling af tanke og sind, ja, en transformation dybt i hjertet. Det handler om at opbygge »hellige

vaner«. Altså vaner og tankemønstre, som netop hjælper én til at leve i overensstemmelse med sine kristne grundværdier i et sekulariseret samfund. Det handler om at praktisere en autentisk kristen livsførelse i en verden, som ofte er kendetegnet af overfladiskhed, populisme og materialisme.

Hellighedstraditionen inspirerer til et liv med »Kristus' sindelag«. Det gælder både karakterdannelse og hjertets renhed. En talemåde lyder: »*Det kristne liv handler ikke bare om at få os ind i himlen, men om at få himlen ind i os!*«

At opdage det retskafne liv har nok sit

fokus på indre forvandling, men slutter ikke med det. Konsekvensen er åbenbar og vil naturligt føre til ydre handling(er). Som Luther sagde: »*Gode gerninger gør ikke en mand god, men en god mand gør gode gerninger!*«

Flere af denne spiritualitets styrker er allerede nævnt. En svaghed kan være risikoen for at søge efter perfektionisme i det personlige trosliv og dermed følgende tanker om mere- eller mindreværd i forhold til Gud og andre kristne. Derfor er det vigtigt at understrege, at et retskaffent og helligt liv ikke handler om fortjeneste, men

1) Richard Foster, *Streams of Living Water*, USA: HarperCollins Publishers, 2001

udspringer af Guds nåde. *Den Hellige* ønsker af egen vilje at *helliggøre* den enkelte i kristenlivet!

Det Åndsfyldte liv

Den karismatiske tradition pointerer, at nok handler det om at *være*, men også om at *gøre*. Her fokuseres på Helligåndens

» Et retskaffent og helligt liv handler ikke om fortjeneste, men udspringer af Guds nåde. «

frugter, gaver og udrustning til tjeneste². Guds nærvær og kraft tolkes ofte i lyset af, hvordan fx gaverne kommer til udtryk i den enkeltes liv og i fællesskabet.

Den karismatiske tradition handler om at opdage det Åndsfyldte liv og understreger vigtigheden af at stille sig til rådighed for Åndens virke. Det gælder både åndelig vækst og modenhed indadtil og aktiv vidnetjeneste i ord og handling udadtil.

Flere af denne spiritualitets styrker er allerede nævnt. En svaghed kan være risikoen for overdrevet fokus på ydre tegn og gaver i funktion som målestok for Guds

nærvær og virke. Faktisk kan stemninger og følelser skygge for Helligåndens frie virke. I nogle kredse kan også en nedvurdering af teologisk refleksion være tilfældet.

Dog må en evt. dårlig oplevelse eller frygt for misbrug af Åndens gaver ikke bremse for motivationen og længslen efter det Åndsfyldte liv! Misbrug ophæver som bekendt ikke ret brug.

2) Galaterbrevet kap. 5, vers 22; 1. Korintherbrev kap. 12; Romerbrevet kap. 12, vers 6-8; Apostlenes Gerninger kap. 1, vers 8

Alt er godkendt

BaptistKirken har et kald og en vigtig rolle at spille i Danmark. Hvis vi slipper kreativiteten løs med en fælles drøm som afsæt, så kan vi vokse både åndeligt, som fællesskab og i antal. Vi må ikke være bange for nye og fremmede tilgange – i stedet skal vi være bange for ikke at forandre os.

» Derfor må vi alle have
ejerskab til drømmen. «

[ ] Rune Toldam

[ ] Rune Toldam og stock

Nogle år tilbage mødte jeg en varm, midaldrende kvinde, der var stifter og leder af en organisation, der arbejdede for udsatte mennesker i London. Organisationen havde længe oplevet stilstand. Hun arbejdede hårdt for forandring og havde sat nye initiativer i gang, sendt medarbejdere på alverdens kurser, men lige meget hjalp det. Hun tog sig selv i at tænke, at hun måske havde ansat de forkerte folk, men fik så en afgørende tanke:

»Det gik op for mig, hvordan jeg konstant forsøgte at holde på kontrollen. Selvom jeg ofte spurgte mine medarbejder efter idéer til fornyelse, så skulle ideerne jo stadig leveres i et format, der kunne tages op på ledelsesplan – og først herefter kunne de måske godkendes«.

Hun tog et radikalt valg og sendte en mail ud til alle 200 ansatte med teksten: »Alle idéer, som du tror på, kan hjælpe os tættere på vores vision, er hermed

godkendt med et tilhørende budget på £10.000!«

To år efter var over halvdelen af organisationens aktiviteter et direkte resultat af denne ene e-mail, og organisationen blev kåret til en af Englands mest innovative organisationer inden for deres felt. Kreativiteten blev sluppet løs med visionen som omdrejningspunkt.

Høj hastighed

Sådan en proces må BaptistKirken igenem. BaptistKirken har brug for at blive en mere innovativ organisation, hvis den skal være relevant for mennesker i dag. Kristendommen mister aldrig sin relevans, men kirken kan ende med at stå i vejen for det uforanderlige budskab, hvis den ikke er klar til at forandre sig i takt med verden – og verden løber stærkt!

Vi lever i en verden med intensitet og konstant forandring. Religion, politik og økonomi er ikke længere nogenlunde faste og forudsigelige rammer for livet. Nogle af forandringerne er sket over mange år, men

i dag ændrer alting sig med en høj hastighed.

Traditionelle pyramideformede strukturer må opgives til fordel for fleksible og dynamiske netværk. Medarbejdere skal være selvstændige og kreative, mens forbrugerne har magten og kan købe med et enkelt klik på smartphonen, hvor og når som helst. Kirken skal ikke være immun over for forandring, for vi har et vigtigt budskab til mennesker i denne tid.

Tre-trins-raket

Hvis vi som kirke fortsat vil være relevant, må vi blive mere dynamiske i vores organisation. Vi må turde spørge os selv, om der findes en anden og måske bedre måde at gøre tingene på. Vi må være nysgerrige på verden og lade os inspirere af den. Alt dette, mens vi står urokkeligt fast på troen og kærligheden. I *alt*, hvad vi foretager os, helt ned til valget af toiletpapir, må vi kæmpe for visionen og drømmen.

Jeg tror, at vi bliver innovative kirker

Rune Toldam:

- er medstifter i innovationsvirksomheden *Bespoke*, som hjælper virksomheder og organisationer med at skabe nye produkter og services
- er ekstern lektor i Innovation og kreativitet ved Göteborgs Universitet og Kaospiloterne.
- *Bespoke* er involveret i tilbuddet fra *Mission i Danmark*.

» Kreativiteten blev sluppet løs med visionen som omdrejningspunkt. «

ved at fokusere på og træne tre områder: Vi skal være knivskarpe på drømmen, kreativitet skal være i vores DNA, og vi skal udfordre måden, vi leder på.

Skarp på drømmen

Først må vi blive skarpe på vores drøm. Ifølge den amerikanske forfatter Peter Senge findes der i de fleste organisationer to drømme. Den, man skriver i sit logo, og så den »ægte« drøm – overlappet af de individuelle drømme. Den sidste drøm bliver ført stærkest ud i livet. Derfor må vi alle have ejerskab til drømmen, og første skridt er at kunne sætte ord på den *sammen*. Drømmen bliver vores holdepunkt i den kreative proces. For en kreativ proces er rodet, uforudsigelig og overraskende.

Men den er også sjov, spændende og fantastisk vigtig.

Innovation

Innovation skal blive en del af vores fælles DNA. Vi skal ikke alle have den samme rolle, men vi skal alle bidrage. Og du kan roligt puste ud, for heldigvis er vi alle allerede både kreative og innovative. Det er en del af vores menneskelighed. Vi har et naturligt flair for at skabe nyt. Vi må træne vores nysgerrighed på verden og øve os i at omsætte det, vi lærer om verden, til nye idéer. Idéer, der kan blive til forandringer, som holder os relevante for vores samfund og hjælper os tættere på vores drøm. Nogle gange vil det betyde, at kirken følger med forandringerne, andre gange at kirken

bevidst vælger at være modkultur til forandringerne. Men uanset hvad, må kirken være nysgerrig og klar til at bevæge sig *i forhold til* forandringerne.

Kreativ ledelse

Vi vil se fornyelse, ikke? Kirken må altså have et lederskab, der omfavner kreativiteten. Ledernes vigtigste rolle er at sikre forbindelsen mellem den overordnede vision og de nye tiltag. Et lederskab, der tør lede fra sidelinjen, slippe styrepinden og en gang imellem lade andre tage beslutninger, så længe drømmen og visionen er for øje.

PS. Alle nye tiltag, som elsker mennesker og viser glimt af Vor Herre, er hermed godkendt fra min side.

Det nye udvalg *Mission i Danmark (MiD)* er ved at udvikle et tilbud til alle menigheder med fokus på menighedernes involvering i deres lokalsamfund, hjælp til menighedsplantning og udvikling af unge ledere. Det er forløb over to-tre år med undervisning og vejledning.

Der er brug for BWA

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Private

Ti danske baptister fik i sommer en fantastisk kulturel og åndelig oplevelse ved verdenskongressen i Sydafrika. Snart 90-årige Rigmor Pedersen tog sin datter og sit barnebarn med – en tradition. Men færre end tidligere deltog. Måske fordi identiteten som *baptist* viger for en mere generel kristen identitet – det er en universel udvikling.

Dét er ærgerligt, når man oplever mangfoldigheden i verdens-baptismen. Men vigtigere er, at verden har brug for kir-

ke-organisationer som BWA, Baptisternes Verdens Alliance. Den enkelte menighed er selvstændig – det er baptistisk. Men der er meget, den lokale kirke ikke kan. Og som Baptistkirken i Danmark heller ikke kan. Kampen mod uretfærdighed er krævende. Og hvad med den baptistiske stemme i Kirkernes Verdensråd – og FN.

Vi har også brug for BWA! Også du kan nyde godt at det store fællesskab! Vil du med til Brasilien i august 2020, hvor næste verdenskongres afholdes?

Danske deltagere i kongressen i Sydafrika

Lone Møller-Hansen sammen med hhv. BWAs nyvalgte præsident Paul Msiza og Dimitrina Oprenova fra Bulgarien.

Yego-tur til Rwanda

Yego er et partnerskab mellem Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU), Danske Baptisters Spejderkorps (DBS) og Rwandas Baptistkirkes ungdomsforbund, AEBR Youth. I sommer var 15 unge danskere på studietur i Rwanda.

☰ Anna Kvist-Ibsen, Maria Johansen og Jonathan Kvist-Bidstrup

☒ Anna Kvist-Ibsen, Thea Thomsen og Mette Agerdal

Ved ankomsten til Kigali, Rwanda, var vi alle godt trætte, men også spændte på, hvad de næste to uger ville bringe. Uden for lufthavnen ventede Edouard og Aline fra AEBR¹ på os. De var begge to med os rundt i Rwanda, hvor de fx oversatte for os. Allerede den første morgen blev vi præsenteret for den traditionelle rwandiske morgenmad, som består af omelet, hvidt

tørt brød, marmelade, frisk ananas og vandmelon/passionsfrugt.

Vi hilste på nogle af de ansatte på AEBR's hovedkontor, og om eftermiddagen besøgte vi en ungdomsgruppe og deltog i deres gudstjeneste. Gudstjenesten var en oplevelse for os alle. Generelt er der godt gang i de rwandiske gudstjenester, hvor der er masser af sang, dans og musik – også til denne ungdomsgudstjeneste i Base, hvor vi fik en oplevelse lidt ud over det sædvanlige. Pludselig trådte nogle drenge klædt i karate-dragter ind i kirken. De lavede en flot forestilling for os med nogle seje karatetricks.

1) Baptistkirken i Rwanda

Den triste historie i Rwanda

Vi oplevede rwanderne som et positivt og kærligt folk, men bag deres glade ansigter gemmer sig alligevel en trist fortid. I 1994 var der folkemord i Rwanda. Mange flygtede ud af landet, og mange mistede både familiemedlemmer og venner. Derfor finder man flere mindesmærker rundt om i Rwanda. Vi besøgte et, der er placeret midt i Kigali. Det består af et museum og en stor have, hvor ofre fra folkemordet ligger begravet under store betonsten.

I Murambi er mindesmærket den tidligere tekniske skole, hvor mange havde søgt tilflugt under folkemordet. De blev alle slået ihjel, og man har valgt at kalke nogle af ligene og rekonstruere, hvordan de lå og sov inden angrebet i 1994. Det var en trist oplevelse, men det var med til at give os forståelse for landets historie og kultur.

Ungdomslejre og rwandisk kultur

Studieturens formål var at give os en mulighed for at opleve den smukke rwandiske natur, men også at skabe et fællesskab med unge rwandere, så vi kunne lære noget om landets kultur. Derfor bød turen på safari i Akagera National Park, vulkanbestigning og gorillabesøg for dem, som havde lyst. Vi besøgte også en skole for hiv-ramte børn og en ungdomslejr for unge rwandere.

» Det var med til at give os forståelse for landets historie og kultur. «

På ungdomslejren var der ofte danske lege på programmet. Vi fik lært hinandens navne gennem danske og rwandiske lege og snakket om kulturer ud fra nogle spørgsmål. Det var sjovt at opleve i de forskellige sammenhænge, hvordan store som små engagerede sig i legene, og hvordan indslag, som indeholdt musik, dans, sang og leg, altid gjorde lykke. En sangleg, som var specielt populær blandt rwanderne, var »En Lille And Med Vinge«.

Gudstjeneste

At opleve to rwandiske gudstjenester var spændende. Vi bragte hilsener fra Danmark og opførte et par sange for dem. Vi sang bl.a. »Vi vil vandre i vor Herres lys«, først på dansk, så engelsk, dernæst swahili og til sidst på kinyarwanda. Da vi sang på kinyarwanda var alle rwanderne begejstrede, og der lød mange klapsalver.

Besøg hos familier

For at vi kunne få et indblik i, hvordan en afrikansk familie fungerer, besøgte vi to og to nogle familier. Her havde vi mange forskellige oplevelser. Nogle besøgte meget velhavende familier, og andre var ude hos fattigere familier. Det var spændende for os at opleve, hvordan familierne bor, lever, laver mad og sover.

Til slut vil vi gerne takke BBU og DBS for at give os muligheden for at rejse til Rwanda. Det har været en kæmpe fornøjelse, og vi er alle meget beærede!

» Vi oplevede rwanderne som et positivt og kærligt folk. «

Skab eller skib?

Jeg var med børnebørnene i cirkus. Teltet var fyldt til sidste plads. Side om side sad vi 300 mennesker sammen, men vi talte ikke sammen, for vi kendte jo ikke hinanden.

[≡] Annette Grarup

[†] Linea Elleby Jørgensen

Men pludselig knækker stangen, som cirkusprinsessen svinger sig rundt om oppe under telttaget. Hun falder ned, og i et splitsekund bli'r der helt stille, indtil det bliver klart for os alle, at hun ikke er kommet alvorligt til skade.

Så skal jeg love for, at en heftig snak bryder løs. Alle snakker med hinanden. For nu havde vi oplevet noget, som vi var nødt til at dele med sidemanden.

Hvad gør en forsamling til et fællesskab?

Vi kan sidde 60 mennesker stuvet sammen i en bus, men det er ikke et fællesskab. Der kan være 10.000 mennesker samlet til fodboldkamp, men det er ikke et fællesskab. Vi kan bo på samme vej, handle i samme Brugs, mødes i samme fitnesscenter, men antallet af fællesnævnere betyder ikke, at vi auto-

matisk har et fællesskab med hinanden. En forsamling bliver først til et fællesskab, når vi deler med hinanden. Når vi gi'r noget af os selv til andre.

Hvad vælger vi?

På dansk betegnes en gruppe mennesker, der er sammen om noget, med ord som venSKAB, slægtSKAB, partnerSKAB, lederSKAB osv. Begrebet SKAB – dét er et møbel til opbevaring!

På engelsk hedder det derimod friendSHIP, relationSHIP, partnerSHIP, leaderSHIP. Ordet SKIB – dét betegner et transportmiddel!

Der er stor forskel på at sidde i et skab med døren lukket, så ingen udenfor véd, hvad der gemmer sig bag lågen, og så at være ombord på et skib, der under åben himmel er på vej fra et sted til et andet.

Det kristne fællesskab skal vi ikke skabe eller opbygge. Det er vi kaldet ind i. Af nåde er vi føjet sammen i et fællesskab om Jesus, vores Frelser og Herre. Men selv et kristent fællesskab kan reduceres til en forsamling, hvis ikke vi deler med hinanden. Deler liv og tro.

Er din kirke en forsamling eller et fællesskab? Et skab eller et skib?

DANMARK
PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476